

Надбігла хмара чорна і закрила
Останній клопоть неба. Ніч і тьма.
Як птиця хижа, чорнокрила,
На землю каменем лягла.

І не доглянеш, де хлів, а де хата,
Де річка в'ється, де чорніє млин,
Де хрест стоїть, а де верба крислата,
Утомлена, схилилася на тин.

І не доглянеш, де багач, де бідний,
Де пан, а де комірниця-вдова.
У корчмі каганець погас послідний,
І почалося володіння сна.

Під шпихліром громадським, на колоді,
Вартівники святого сонця ждуть,
Розмовою полошать сон. Та — годі!
Скотилися на землю і хропуть.

Заснуло все. Часом лиш пес завіє,
Або сова зловіщо заскиглить.
Осінній дощ на церкві баню мие,
І хрест на цвинтарі скрипить.

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії»](#), 1990 . [Цикл «Осінь»](#);